

Clément lutade sig mot mig när vi gick ut från mattelektionen. Sen sa han:

– Du, jag pratade med skolbibliotekarien i morse. Och vet du vad? Franck Ménard ska tydligen komma hit och hålla ett föredrag om rockjournalistiken i Frankrike. Jag svarade inte. Jag låtsades att jag inte var intresserad. Då kom dödsstöten.

– Och det ska visst avslutas med en konsert. Han ska typ lyssna på låtar av några band från skolan. Synd att Frontlights har splittrats.

Han blinkade åt mig och försvann med ett hånfyllt flin. Jag tror aldrig jag har hatat någon så mycket som jag hatade Clément i det ögonblicket. Men det är väl ingen nyhet precis. Jag hatar Clément. Hans kaxiga uppsyn och framåtluggen, hans klara blick och kläderna som osar pengar, hur han bjuder in hundra personer på fester när hans föräldrar inte är hemma och alla störtar dit bara för att de har pool. Hans ultramoderna gitarer och all utrustning i deras källare som är omgjord till ljudisolerad

studio för att grabben ska ha kul. Hans kvasisbohemska band, Jigsaws, som leker rebellier och spelar covers på Babyshambles låtar.

Allt jag föraktar.

Jag ryckte på axlarna. Jag brydde mig inte. Jag står långt över allt det där. Jag var hur som helst säker på att det bara var skitsnack. Franck Ménard skulle aldrig åka ut till en skola i någon håla – han har viktigare saker för sig. Han är chefredaktör på Frankrikes mest lästa musikmagasin. Och så är han producent åt två av de band som syns mest just nu. Dessutom har han blivit värsta hjärtekrossaren som jurymedlem i ett teveprogram alla följer. Varför skulle en sådan snubbe komma hit, till ett okänt gymnasium i Champagne? Ett rykte som kommer att försvinna lika snabbt som det dök upp – som det där man hörde förra året, om att rektorn hade fått smäll på käften av en elev. Rykten är en del av gymnasielivet. Det börjar redan klockan åtta på morgonen, med löst prat som "biologiläraren är tydligen borta" och sedan fortsätter det hela eftermiddagen med uppdikrade kärlekshistorier och falska påståenden om vilka som har gjort slut. Första året, när man just har börjat, tror man på det. Sista året är man hårdad.

Jag blev på bättre humör när jag såg Cléments min framför mig när han fick veta att pratet om Ménard var helt ogrundat. Jag brydde mig inte ens om att jag mötte Mathieu i korridoren – nästan inte i alla fall. Jag låtsades att jag inte såg honom typ, som vanligt, men med tanke på att han stryker längs väggarna nu för tiden var det inte så svårt. Oturen kom tillbaka när jag kom in i skolbib-

lioteket. Jag skulle träffa Louison där. Hon skulle lämna tillbaka min filosofianalys som hon – som vanligt – varit tvungen att skriva om fullständigt.

Men i biblioteket var det rena upploppet. Minst tjuugo galna tjejer omringade gamle Francis som inte hade varit så upprymd på flera år. Det var gälla små skrik och fötter som stampade och små nävar i luften. Ljöljigt. Jag titade hänfullt på dem och frågade vad det var som hände.

Francis var stolt som en tupp när han svarade:

– Franck Ménard kommer hit.

– Har han inget bättre för sig?

– Värst vad du var aggressiv! Jag trodde du skulle vara intresserad, du som ska vara en sådan rockfantast.

– Exakt. Ménard är en *has been*.

Francis började skratta. Det är inte lätt att reta upp Francis. Han har suttit i sitt bibliotek i årtal och elevernas reaktioner rinner av honom som vatten på en gås. Han sa bara att det i alla fall var bättre att vara en *has been* än en *has never been*. Och så förklarade han att Ménard inte begärde så mycket för sitt besök – ersättning för tågresan och femtio euro i gage – för gammal vänskaps skull. Jag höjde på ögonbrynen. Vad sa han?

– Vadå för gammal vänskap? frågade jag.

– Min och hans.

– Var?

– Just precis, grabben. Ménard och jag var grannar när vi var små. Och vi har faktiskt aldrig tappat kontakten.

– Det har du aldrig berättat!

– Det är mycket jag aldrig berättar. Jag har till exempel aldrig berättat att jag var rätt förtjust i musiken du och dina kompisar spelade förra året.